

Η μόνη λύση

Ομιλία του Μίκη Θεοδωράκη στη δημόσια συνεδρία κατά την υποδοχή του

ως επίτιμου μέλους της Ακαδημίας Αθηνών

Τρίτη, 3 Δεκεμβρίου 2013, ώρα 19.00

κ. Πρόεδρε της Ακαδημίας Αθηνών,
κ. Γενικό Γραμματέα της Ακαδημίας Αθηνών,
Κυρίες και κύριοι Ακαδημαϊκοί,
Κυρίες και κύριοι

Κατ' αρχήν θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμότατα τον κ. Πρόεδρο και τον κ. Γενικό Γραμματέα για όσα είπαν προηγουμένως αλλά και όλα τα μέλη της Ακαδημίας, για την μεγάλη τιμή που μου έκαναν να μου προσφέρουν τη δυνατότητα να ομιλώ αυτή τη στιγμή από το βήμα του Ανώτατου Πνευματικού Ιδρύματος της χώρας μας, της Ακαδημίας Αθηνών.

Όταν κύριε Πρόεδρε, πριν από χρόνια, στη συνεργασία μας στις Χοηφόρες προσπαθήσαμε να αποδώσουμε τον ζόφο των στίχων του Αισχύλου για «της γενιάς το βαθύριζο κακό», για τα «πολυστέναχτα κι αβάσταχτα δεινά», την «αιματόεσσαν πλαγάν», τον «πόνο που τελειωμό δεν έχει», «τη μια συμφορά» που έρχεται «κατά πάνω στην άλλη», δεν φανταζόμασταν ότι σήμερα, τόσα χρόνια μετά, οι στίχοι αυτοί θα ήταν τόσο τραγικά επίκαιροι.

Ίσως όμως ακριβώς γι' αυτό δεν μπορούμε να μοιρολογούμε διαπιστώνοντας την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε αλλά ως κληρονόμοι ενός μοναδικού Πολιτισμού, είμαστε υποχρεωμένοι πάντα να αναζητούμε την προοπτική, το Όραμα.

Ασφαλώς πολλοί θα έχουν διερωτηθεί για την σημερινή παρουσία μου στο βήμα της Ακαδημίας Αθηνών, κυρίως λόγω του προκεχωρημένου της ηλικίας μου. Συνήθως για τα εξαιρετικά γεγονότα χρησιμοποιούμε μια εύκολη λέξη, την λέξη «σύμπτωση».

Όμως εγώ βαθειά μέσα μου γνωρίζω, ότι διάφορες χθόνιες και ουράνιες δυνάμεις συνωμότησαν, ώστε να μου δοθεί η ευκαιρία να διαλαλήσω μία και μόνη λέξη που θα ακουστεί στη συνέχεια, λέξη-κλειδί, που οδηγεί από το Χάος στην Αρμονία.

Για να συλλάβει κάποιος το μέγεθος και τη σημασία της Ελλάδας, πιστεύω ότι θα πρέπει να μπορέσει να τη δει διαχρονικά σε κοσμογονικές διαστάσεις και σε ιστορικά μεγέθη.

Ο πολυθρυμματισμός της που ειδικά σήμερα έχει ξεπεράσει κάθε όριο, μας οδηγεί σταθερά στο να γίνουμε ένας λαός χωρίς Πατρίδα. Όπως ένα φύλλο αποκομμένο από τον κορμό των δέντρων, έρμαιο στην οργή των ανέμων.

Γι' αυτό το λόγο και για να πάρει μέσα μας το βάρος και τη μορφή της ΑΚΕΡΑΙΗΣ Ελλάδας, η λέξη που θα ειπωθεί προϋποθέτει μια γιγαντιαία προσπάθεια από όλους τους συμπολίτες μας να γίνουν αντάξιοι αυτής της Ακέραιης Ελλάδας, πριν να είναι αργά. Πριν ξεπεράσουμε την κόκκινη γραμμή της μη επιστροφής.

Ας μου επιτραπεί λοιπόν, αντί τυπικής ομιλίας να σας υποβάλω μια πρόταση, που πιστεύω ότι βρίσκεται μέσα στα πλαίσια ενός Πνευματικού Οδηγού, όπως είναι η Ακαδημία Αθηνών και συνάμα εκφραστή της εθνικής μας συνείδησης και πρωτεργάτη των συμφερόντων του Λαού και τα ης χώρας μας.

Η πρότασή μου συνοψίζεται σε μία μόνο λέξη: ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΤΑ. Και ένα Όραμα: Η Ελλάδα να γίνει η Ελβετία του Πολιτισμού και της Ειρήνης. Με σύμβολα την Ακρόπολη των Αθηνών, παγκόσμιο σύμβολο Πολιτισμού, την Ολυμπία και τους Δελφούς, παγκόσμια σύμβολα της Συναδέλφωσης μεταξύ των Λαών και της Ειρήνης

Πιστεύω ότι ήρθε ο καιρός να αναγνωρίσει έμπρακτα η διεθνής κοινότητα τον ιστορικό ρόλο της Ελλάδας στην διαμόρφωση του Παγκόσμιου και πιο ειδικά του Δυτικού Πολιτισμού. Καθώς και την συμβολή και τις θυσίες του λαού μας στον βωμό της Ελευθερίας.

Εκτός όλων των άλλων, το διεθνές καθεστώς της Ουδετερότητας θα ολοκληρώσει το Όραμα των αγωνιστών του 1821, που πάλεψαν για την κατάκτηση της Ελευθερίας, χωρίς όμως να επιτευχθεί η ολοκλήρωσή της με την κατάκτηση της πλήρους Εθνικής Ανεξαρτησίας. Ελευθερία είναι η αποτίναξη του ξένου ζυγού. Η Ανεξαρτησία είναι η απαλλαγή από την καταλυτική ανάμιξη των ξένων στα εσωτερικά της χώρας.

Ένας λαός, όπως και ο κάθε άνθρωπος, ολοκληρώνεται μόνο εάν κατορθώσει όχι μόνο να γίνει αλλά και να λειτουργεί ως υπεύθυνος πολίτης απέναντι σε κάθε μείζον θέμα που αφορά τον ίδιο και την χώρα του. Υπεύθυνος σημαίνει Ελεύθερος να αποφασίζει και να συναποφασίζει με τους συμπολίτες του για όλα τα προβλήματα που συνθέτουν τη ζωή και τον ελεύθερο βηματισμό της πατρίδας του.

Ειδικά σε ό,τι αφορά την πνευματική δημιουργία, η αίσθηση της ελευθερίας και της ευθύνης είναι προϋπόθεση για να ανταποκριθούν με πληρότητα οι εργάτες του πνεύματος στις προκλήσεις των καιρών. Έτσι, με την ελεύθερη βούληση και υπεύθυνη στάση των πολιτών μιας χώρας απέναντι σ' αυτούς τους δύο τομείς της καθημερινής ζωής και της πνευματικής δημιουργίας πορεύονται οι ελεύθεροι λαοί αφήνοντας το ιδιαίτερο ιστορικό τους αποτύπωμα

ανάμεσα στη χορεία των πολιτισμένων λαών. Μια τέτοια εποχή υπήρξε ο χρυσός αιώνας του Περικλέους, που τα πνευματικά και καλλιτεχνικά του αποτυπώματα παραμένουν έκτοτε υποδείγματα μοναδικά και αξεπέραστα.

Πιστεύω ότι το γεγονός ότι η Ελευθερία που μας παρέδωσαν οι αγωνιστές του 1821 δεν κατόρθωσε επί δύο σχεδόν αιώνες να στεφθεί με την απόκτηση της πλήρους Εθνικής Ανεξαρτησίας, μας έχει καταντήσει λαό ανάπηρο και ανίκανο να εκμεταλλευτεί και να αναδείξει όχι μόνο τον φυσικό μας πλούτο αλλά κυρίως τον ανθρώπινο στους κρίσιμους τομείς της Κοινωνίας και του Πνεύματος. Για τον λόγο αυτό συμφωνώ με τον ποιητή Νίκο Γκάτσο, που επισημαίνει ότι η σύγχρονη Ελλάδα έγινε από τις εξαιρέσεις της.

Διαπιστώνω δύο βασικά στοιχεία στη διαμόρφωση των Ελλήνων. Το πρώτο είναι η επίδραση του τοπίου με το μοναδικό του Κάλλος. Και το δεύτερο, το αίσθημα της ανεξαρτησίας, που έγινε έμφυτο σε όλους, μιας και όλοι προέρχονταν από φυλές που αναπτύχθηκαν επί αιώνες μέσα σε συνθήκες απόλυτης ανεξαρτησίας.

Αυτό το Άπειρο, το Θεϊκό Κάλλος είναι ο ένας από τους δύο μαγνήτες που ανοίγουν την όρεξη για την κατάκτηση είτε για τον έλεγχο αυτής της ιερής από κάθε άποψη γης. Ο δεύτερος μαγνήτης είναι η γεωπολιτική της σημασία, που σε έναν βάρβαρο κόσμο όπως αυτός που δημιουργούν οι ισχυρές κατακτητικές δυνάμεις στην κάθε εποχή, η θέση της χώρας μας συγκαταλέγεται ανάμεσα στις πρώτες-πρώτες ζωτικές για την άμυνα ή την επίθεση των εμπλεκόμενων δυνάμεων.

Με αυτόν τον τρόπο η θεϊκή Ευλογία μετατρέπεται σε θεϊκή κατάρα. Και ακριβώς στο σημείο αυτό τοποθετείται η πρότασή μου για την κατάκτηση του δικαιώματος για Ουδετερότητα, γιατί αποτελεί τον μοναδικό τρόπο απαγκίστρωσης της χώρας από τις αντιπαλότητες των σημερινών μεγάλων δυνάμεων, που δεν μας αντιμετωπίζουν ως ελεύθερη χώρα και λαό αλλά ως μια περιοχή στρατηγικού ενδιαφέροντος. Ως μια τεράστια στρατιωτική βάση, φίλια προς τους μεν και εχθρική προς τους δε.

Δυστυχώς αυτές οι αντιπαλότητες μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων δεν σταμάτησαν ποτέ σε όλη τη διάρκεια της νεότερης ιστορίας μας, από το 1821 έως σήμερα. Έτσι η στρατηγική μας θέση οδηγούσε την α ή την β μεγάλη δύναμη, προκειμένου να διαφυλάξει τα στρατηγικά της συμφέροντα, να ασκεί με τον α ή τον β τρόπο ασφυκτικό έλεγχο επί του συνόλου της εθνικής μας ζωής εμποδίζοντας έτσι ουσιαστικά τα δικαιώματα της ευθύνης και της απόφασης στους ζωτικότερους τομείς της ζωής του λαού μας, ακόμα και σε περιόδους κοινοβουλευτικής δημοκρατίας όπως η σημερινή. Τομείς όπως η Άμυνα, η Διπλωματία, η Οικονομία, η Πολιτική που ήταν και είναι τα πλέον σημαντικά και ευαίσθητα σημεία, από τα οποία κρίνεται ο προσανατολισμός μιας χώρας.

Πέραν όμως της στρατηγικής σημασίας, δεν θα πρέπει να υποτιμούμε τη μαγνητική δύναμη και έλξη που ασκεί ο Φυσικός Πλούτος του τόπου μας.

Έχοντας σαν βάση αυτούς τους τρεις εθνικούς μας μαγνήτες, δηλαδή την γεωστρατηγική θέση, τον Φυσικό Πλούτο και το Μοναδικό Κάλλος, ο ιστορικός μπορεί να ερμηνεύσει σωστά τις αιτίες που μας οδήγησαν σε όλες τις μεγάλες καταστροφές αλλά και τη συνεχή υπανάπτυξη, μέσα στην οποία έχουμε αναγκαστεί να ζούμε επί αιώνες, μιας και η οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη προϋποθέτουν την κατάκτηση και λειτουργία της ελεύθερης βούλησης των πολιτών μέσα σε συνθήκες πλήρους Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Οι ιστορικές και πολιτισμικές μας παραδόσεις διακρίνονται από την προσήλωση των Ελλήνων στις αξίες της Ελευθερίας και της Ανεξαρτησίας, καθώς και την περιφρόνηση των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Σ' αυτούς τους δύο αιώνες της εθνικής μας ανεξαρτησίας, το σύνολο των λαϊκών και των εθνικών μας αγώνων έγιναν και γίνονται για την προάσπιση των εθνικών, κοινωνικών και θεμελιωδών μας δικαιωμάτων. Με τη σφραγίδα της πάλης υπέρ της Ελευθερίας και κατά της Βίας. Σήμερα η εποχή μας διανύει μια περίοδο γενικότερης παρακμής. Οι μεγάλες επιστημονικές ανακαλύψεις που εγκαινιάζουν τη μετάβαση στην ηλεκτρονική περίοδο και που κανονικά θα έπρεπε να βοηθήσουν την ανθρωπότητα να κάνει γιγαντιαίους βηματισμούς προς την πρόοδο και την ευημερία, έγιναν όπλα καταπίεσης και σκοταδισμού στα χέρια μιας ασήμαντης διεθνούς μειοψηφίας, που τα χρησιμοποιεί εναντίον των ανθρώπων, των κοινωνιών και των λαών, με στόχο τη συσσώρευση αστρονομικών οικονομικών κερδών, που καταλήγει σε μια νέου τύπου παγκόσμια εξουσία, καταπιεστική, βάρβαρη, σκοταδιστική και απάνθρωπη.

Παράλληλα με αυτή την πρωτοφανή και φοβερά επικίνδυνη για όλους τους λαούς οικονομική δύναμη, έχει δημιουργηθεί μία άτυπη και πρωτοφανής διεθνής Λέσχη ανάμεσα στους λαούς-γίγαντες, που στηρίζουν ένα μεγάλο μέρος της οικονομικής και κοινωνικής τους ανάπτυξης επάνω στις πολεμικές βιομηχανίες τους, γεγονός που καθιστά απαραίτητη τη διεξαγωγή πολέμων και κάθε είδους ενόπλων συρράξεων, προκειμένου να εξασφαλιστούν οι επεκτατικοί τους στόχοι. Όπως αποδεικνύεται, η δίψα του διεθνούς κέντρου οικονομικής συσσώρευσης είναι ακόρεστη αλλά και οι ανάγκες των οικονομικών κολοσσών είναι άλλο τόσο επιτακτικές, ώστε τελικά να μην κάνουν διάκριση ανάμεσα στα θύματά τους, που εν προκειμένω είναι όλοι οι Λαοί!

Οι διαφορές ανάμεσα στην επιθετική τακτική του ενός κέντρου από το άλλο είναι ότι το πρώτο στηρίζεται στη γενικότερη οικονομική επίθεση κατά Λαών και Κοινωνιών, με αποτέλεσμα την εξαθλίωση των ανθρώπων και την ερήμωση των χωρών, το δε δεύτερο στον ομαδικό θάνατο και την ολοκληρωτική καταστροφή Λαών και χωρών.

Τελικά η ποιοτική διαφορά ανάμεσα στα δύο αυτά διεθνή επιθετικά κέντρα είναι η εξής: Το

πρώτο κατευθύνεται από ένα απρόσωπο και άτυπο πολυεθνικό οικονομικό κέντρο. Το δεύτερο παρουσιάζει μια σημαντική και πρωτοφανή ιδιομορφία, που αφορά την ύπαρξη, τη λειτουργία, τον χαρακτήρα και τις βαθειά κρυμμένες συνέπειες στη διαμόρφωση μιας νέας ψυχολογίας και νοοτροπίας, όχι μόνο κεφαλαιοκρατικών και κρατικών εξουσιαστικών κέντρων αλλά ολόκληρων λαών. Γεγονός που αλλάζει εκ βάθρων την ανάλυση και κατανόηση των εντελώς νέων παραγόντων, στη διαμόρφωση των διεθνών εξελίξεων. Αναφέρομαι στην ύπαρξη και λειτουργία της πολεμικής βιομηχανίας και μέσω αυτής των κολοσσιαίων οικονομικών κερδών που εξασφαλίζει το εμπόριο του μαύρου θανάτου, σε συνάφεια με κείνα της εμπορίας του λευκού θανάτου.

Μας λένε ότι από την πώληση των όπλων τα κέρδη είναι πιο άμεσα και πιο σημαντικά. Σκέφτηκαν όμως ποτέ όλα αυτά τα Κράτη-Έμποροι όπλων την περίπτωση μετατροπής της βιομηχανίας του Πολέμου σε βιομηχανία της Ειρήνης; Μπορεί τα κέρδη να μην είναι τόσο άμεσα και τόσο μεγάλα, όμως δεν σκέφτονται ότι με τον τρόπο αυτόν θα σώσουν εκατοντάδες εκατομμύρια συνανθρώπους μας από την υπανάπτυξη, την πείνα και τον θάνατο;

Και γιατί τάχα όλοι αυτοί οι σημερινοί πλούσιοι και πολιτισμένοι λαοί δεν έκαναν τον κόπο ούτε καν να σκεφτούν το ενδεχόμενο μιας βιομηχανίας και ενός εμπορίου Ειρήνης; Είναι απλώς ένας οικονομικός υπολογισμός ή κάτι βαθύτερο; Μήπως δηλαδή το να έχεις πολεμική βιομηχανία, σημαίνει πέραν του οικονομικού κέρδους, ότι είσαι σε θέση να παράγεις βία και κυρίως να συντηρείς κολοσσιαίες δυνάμεις πολεμικής καταστροφής; Άρα μ' αυτόν τον τρόπο να ανήκεις στο κλαμπ των σαρκοφάγων, των δυνατών και των αγρίων; Να είσαι δηλαδή πιο κοντά στα άγρια ένστικτα, αυτά που χαρίζουν πιο μεγάλη, ως φαίνεται, ηδονή σ' αυτούς που μπορούν να τα ικανοποιούν, απ' ό,τι η πνευματική ακτινοβολία και η ανθρώπινη πλευρά μας που θεωρεί τον άνθρωπο δημιουργό ζωής και όχι όργανο θανάτου; Και απορώ, γιατί έως σήμερα δεν έχουν αναρτηθεί στο διεθνές Index των αμαρτωλών χωρών όπως η Κολομβία, γιατί παράγουν και εξάγουν τον λευκό θάνατο κι αυτές που δημιουργούν και εμπορεύονται τον μαύρο θάνατο. Όταν μάλιστα τα θύματα της πρώτης κατηγορίας είναι μεμονωμένα άτομα, ενώ της δεύτερης ολόκληρες χώρες και λαοί...

Υπάρχει όμως και μια άλλη τεράστια και πρωτοφανής διαφορά ανάμεσα στους εμπόρους του Λευκού και στους εμπόρους του Μαύρου θανάτου. Γιατί οι υπεύθυνοι για τον Λευκό θάνατο είναι μερικές εκατοντάδες μαφιόζοι, ενώ για τον Μαύρο θάνατο ευθύνονται αρχηγοί Κρατών και Κυβερνήσεις, δεδομένου ότι η πολεμική βιομηχανία αποτελεί σημαντικό παράγοντα για την εξασφάλιση της ισχύος τους. Έτσι φτάσαμε στον παραλογισμό, ο πλούτος του ενός λαού να εξαρτάται όχι μόνο από την δυστυχία του άλλου αλλά από την εξαθλίωση, την εξουθένωση και

ακόμη την καταστροφή του άλλου...

Με δυο λόγια θεωρώ ότι έχουμε ήδη εισέλθει σε μια εντελώς νέα διεθνή περίοδο, πολύ περισσότερο επικίνδυνη, ακόμα και για την ύπαρξη των λαών και εθνών έως σήμερα.

Οπότε το ερώτημα που αναγκαστικά τίθεται μπροστά μας είναι «Τι κάνουμε;». Πώς θα ξεφύγουμε ως Λαός και ως Έθνος από την ορμή και οργή αυτών των δύο δυνάμεων του Κακού που μας απειλούν; Η δική μου απάντηση συνοψίζεται σε μία μόνο λέξη: ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΤΑ.

Προ παντός δεν θα πρέπει να έχουμε αυταπάτες. Σήμερα όλοι οι Λαοί χωρίζονται σε δύο στρατόπεδα. Το ένα είναι οι υποψήφιοι θύτες και το άλλο τα υποψήφια θύματα. Σε ό,τι μας αφορά, γνωρίζουμε ασφαλώς σε ποιο στρατόπεδο ανήκουμε. Άλλωστε η διαδικασία με την οποία κάποιος Κακός Δαίμονας μας μετατρέπει σε θύματα, έχει ήδη αρχίσει και βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη.

Οφείλουμε επίσης να κατανοήσουμε, ότι σ' αυτή τη νέα διαμόρφωση του διεθνούς τοπίου όχι μόνο εμείς αλλά κανένας λαός δεν μένει στο απυρόβλητο, όπως επίσης κανένας -και φυσικά ούτε εμείς- δεν μπορεί να έχει φίλους. Ούτε φίλοι υπάρχουν ούτε επομένως και συμμαχίες του τύπου «Ατλαντική» είτε «Ευρωπαϊκή συμμαχία». Άλλωστε βλέπουμε σήμερα τη μορφή των συμμαχιών μας μέσα στην Ευρώπη με λαούς α' και β' κατηγορίας. Πλούσιους και φτωχούς. Διατάσσοντες και διατασσόμενους. Υποτάσσοντες και υποτασσόμενους. Και αυτό αφορά τη μία Δαγκάνα του Κακού. Την οικονομία. Όσο για την άλλη, τον πόλεμο, ο κίνδυνος σαν πεινασμένος λύκος, τριγυρνά εδώ και δεκαετίες στη γειτονιά μας. Βαλκάνια και Μέση Ανατολή, όλες οι χώρες και οι λαοί πρέπει να υπολογίζονται σαν μελλοντικά θύματα.

Πρέπει λοιπόν να υπάρξει για μας το ταχύτερο δυνατό ένα είδος διαφυγής. Και η διαφυγή είναι μία και μοναδική: η Ουδετερότητα. Δεν είναι φυσικά εύκολη. Όμως είναι πολύ πιθανή. Κι αυτό, όπως είπα, χάρη στο ιστορικό μας παρελθόν και στους αγώνες και τις θυσίες του ελληνικού λαού για την Ελευθερία, ιδίως κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Για να γίνει πιο κατανοητή η πρότασή μου, θέτω ως ιδανικό στόχο το να γίνει κάποτε η χώρα μας η Ελβετία της Ειρήνης και του Πολιτισμού.

Πιστεύω ότι οι τρεις μέγιστες Ιδέες της Ανθρωπότητας, ο Αθλητισμός, η Ειρήνη και ο Πολιτισμός παραμένουν ζωντανές και επίκαιρες και έχουν πατρίδα τους την Ελλάδα. Σήμερα οι μοναδικές περιπτώσεις συναδέλφωσης των Λαών είναι ο Αθλητισμός και η Τέχνη. Συμπτωματικά αυτές οι τρεις Ιδέες είναι συγχρόνως και τα μοναδικά αντίβαρα στις δύο μεγάλες ασθένειες της εποχής μας: το εμπόριο του μαύρου θανάτου και την κοινωνική εξαθλίωση. Με κοινό παρονομαστή την συσσώρευση πλούτου από την εκμετάλλευση και τον θάνατο αθώων ανθρώπων και λαών.

Δεν είναι τυχαίο ότι στην αρχαιότητα θεωρούσαν τους Δελφούς ως ομφαλό της Γης. Εκεί, όπως

είναι γνωστό, λάτρευαν ισότιμα τον Απόλλωνα και τον Διόνυσο, το ορθολογικό και το υπερβατικό πνεύμα, δηλαδή τα δύο στοιχεία που όταν και εφ' όσον ισορροπούν, παράγεται πολιτισμός.

Σήμερα επικρατεί ο ορθολογισμός, που υπήρξε και είναι το βασικό στοιχείο τόσο του καπιταλισμού όσο και του μαρξισμού. Και για τον λόγο αυτόν η εποχή της παντοκρατορίας του ενός στη Δύση και του άλλου στην Ανατολή που κορυφώθηκαν από το μισό του 20ού αιώνα έως σήμερα, υπήρξε η πλέον πνευματοκτόνος εποχή της ανθρωπότητας. Δημιούργησε μονοδιάστατους ανθρώπους και κοινωνίες, εκμηδένισε την πνευματική δημιουργία, την Τέχνη και αποξήρανε τις ψυχές των ανθρώπων. Σήμερα ζούμε την κορύφωση αυτής της εποχής, που έφτασε στο σημείο να συνενώσει μέσα στη Διεθνή Λέσχη των δυνάμεων που παράγουν και εξάγουν τον μαύρο θάνατο. Ενώ από την πλευρά της οικονομίας δημιούργησε το χρήμα-φετίχ, το χρήμα-θρησκεία με όλα τα χαρακτηριστικά της πρωτόγονης βαρβαρότητας της εποχής των παγετώνων. Έτσι οι Δελφοί αποκτούν μια καινούρια ιστορικής σημασίας επικαιρότητα, καθώς συμβολίζουν την ανάγκη της εναρμόνισης ανθρώπων, κοινωνιών και λαών με την εξισορρόπηση ανάμεσα στις ακρότητες του ορθολογισμού και την ανάγκη της επανένταξης της υπερβατικότητας και της μαγείας στη ζωή των ανθρώπων μέσω της Τέχνης και της ψυχικής ανάτασης λαών και ανθρώπων. Με βάθρα την διεθνή Ειρήνη και τον εθνικό Πολιτισμό.

Η επαναλειτουργία των Δελφών ως παγκόσμιο Σύμβολο Ειρήνης θα λάβει έτσι τις πραγματικές της διαστάσεις. Γιατί θα προσφέρει στην προσπάθεια για την εδραίωση της Ειρήνης το όραμα της συνένωσης δύο συμβόλων, του Απόλλωνα και του Διόνυσου ως του βαθύτερου λόγου για την υπεράσπιση και εδραίωση της διεθνούς Ειρήνης, που είναι η προϋπόθεση για την οικοδόμηση του πολυδιάστατου ανθρώπου. Με όπλα αφ' ενός την υλική ευμάρεια και αφ' ετέρου την πνευματική καλλιέργεια, που θα μας προσφέρει η ολοκλήρωση της Εθνικής μας Ανεξαρτησίας μέσα στα πλαίσια της Ουδετερότητας, μπορούμε να επιτύχουμε όχι μόνο να λειτουργούν θεσμικά οι Δελφοί, αλλά αναβιβάζοντας την Ειρήνη στο επίπεδο μιας νέας οικουμενικής θρησκείας, να υπενθυμίζουν στους ανθρώπους το χρέος τους απέναντι στη δωρεά της Ζωής.

Η ουδέτερη Ελλάδα θα γίνει παράλληλα το λίκνο του διεθνούς πολιτισμού. Δεν αρκεί ένα έθνος, ένας λαός να δημιουργεί τον δικό του πολιτισμό. Ειδικά σήμερα, όπου οι αποστάσεις έχουν εκμηδενιστεί, δεν νοείται ο κάθε πολιτισμός να παραμένει κλειστός μέσα στα εθνικά του σύνορα ή να γίνονται γνωστοί μονάχα οι πολιτισμοί των πλούσιων λαών. Ακόμα και η μικρότερη χώρα μπορεί να συμβάλει στη συνεχή πρόοδο του Πολιτισμού και της Τέχνης που ο ρόλος της είναι να εκφράζει τον σύγχρονο άνθρωπο, να ιχνηλατεί το μέλλον και να διαφυλάσσει την παράδοση. Η ουδέτερη Ελλάδα θα παραχωρήσει σε κάθε λαό, αν αυτός το επιθυμεί, τον κατάλληλο χώρο, ώστε να μπορεί να παρουσιάζει τα πνευματικά και τα καλλιτεχνικά της επιτεύγματα,

παραδοσιακά και σύγχρονα.

Η μεγάλη γεωλογική ιδιομορφία και ποικιλία της χώρας με τα νησιά, τα βουνά, τους κάμπους και κυρίως τους πολλούς ιστορικούς χώρους-μνημεία θα βοηθήσει ώστε να υπάρξουν σε διαφορετικούς χώρους οι διάφοροι πολιτισμοί αποτελώντας μια μοναδική ενότητα.

Το κάθε κράτος θα οικοδομήσει στον χώρο που θα του παραχωρηθεί ό,τι θεωρεί απαραίτητο για την προβολή του πολιτισμού του. Αίθουσες Συναυλιών. Όπερες, Θέατρα, Βιβλιοθήκες, Αμφιθέατρα, Εστιατόρια, ακόμα και Ξενώνες κλπ. Θα μπορεί να οργανώνει μεγάλα ετήσια Φεστιβάλ και να έχει καθημερινή παρουσία - δραστηριότητα.

Η UNESCO, λόγω της αποστολής της, θα έπρεπε να έχει έδρα την Ελλάδα. Αν αυτό δεν γίνει, θα έχει μια μόνιμη ενεργό αντιπροσωπεία που μαζί με τις τοπικές υπηρεσίες θα συντονίζουν όλα τα επί μέρους προγράμματα, ώστε ο επισκέπτης να έχει στη διάθεσή του ένα χάρτη με τα προγράμματα όλων των Κρατών-Λαών.

Θα υπάρξουν διοργανώσεις για διεθνείς εορτές, συνεννοήσεις, εκθέσεις και Φεστιβάλ Πνεύματος, Επιστημών και Τεχνών με βάση τα αρχαία θέατρα των Αθηνών, της Επιδαύρου, των Δελφών, της Δωδώνης, του Δίου και των Φιλίππων. Καθώς επίσης και η λειτουργική ανάδειξη όλων των ιδιαίτερων μνημείων της αρχαίας ελληνικής, της βυζαντινής και της νεότερης εποχής. Τέλος η ανακήρυξη για κάθε έτος νησιών σε τόπους συνάντησης της παγκόσμιας νεολαίας. Μια διεθνής κεντρική υπηρεσία αποτελούμενη αποκλειστικά από νέους όλων των χωρών θα αποφασίζει για τον προγραμματισμό της κάθε Νήσου - Νεότητας, με στόχο την ψυχαγωγία, διασκέδαση, άθληση αλλά και βαθύτερη γνωριμία ανάμεσα στα κορίτσια και τα αγόρια όλου του κόσμου.

Πιστεύω ότι αυτός είναι ο αληθινός ιστορικός ρόλος μιας χώρας σαν τη δική μας, με τον πλούτο που διαθέτει σε ιστορία, αγώνες για την ελευθερία και Τέχνη, σε συνδυασμό με το θεϊκό κάλλος της ελληνικής φύσης.

Ο ελληνικός λαός, απαλλαγμένος από τα βάρη και τα άγχη, ελεύθερος και ανεξάρτητος, θα μπορεί να αφιερωθεί ολόψυχα σε ένα ιδεώδες, την Ειρήνη και σε μια προσπάθεια, τον Πολιτισμό, που και τα δύο θεωρώ ότι τα έχει στο αίμα του. Τον εκφράζουν απόλυτα, τον κινητοποιούν και τον μεταβάλλουν σε έναν ιδανικό οικοδεσπότη.

Η Ελευθερία, η Ανεξαρτησία, η Ειρήνη, η Διεθνής Αλληλεγγύη, ο Πολιτισμός και η Φιλοξενία αποτελούν τα βασικά στοιχεία της ιστορικής μας παράδοσης, της εθνικής μας αγωγής και του ατομικού μας χαρακτήρα.

Καλώ την Ακαδημία Αθηνών και παρακαλώ τα μέλη της να μελετήσουν αυτή την πρόταση και είμαι βέβαιος ότι εάν τελικά γίνει αποδεκτή, τότε το μεγάλο κύρος της Ακαδημίας Αθηνών

σίγουρα θα συγκινήσει, θα ενθουσιάσει και θα πείσει την διεθνή κοινή γνώμη, που με τη σειρά της θα επηρεάσει τον ΟΗΕ, τον μόνο αρμόδιο για τη λήψη μιας τόσο ιστορικής σημασίας απόφασης.

Αυτή ήταν λοιπόν η πρότασή μου και σας ευχαριστώ που με ακούσατε.